

Arrest

nr. 73 444 van 17 januari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 8 augustus 2011 hebben ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 juli 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 13 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. BAÎTAR, die loco advocaat C. VAN RISSEGHEM verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché H. JONKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, K. M. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

“U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in Sernovodsk, Tsjetsjenië.

U heeft vier zonen: één zoon uit een eerste relatie (B. D. (...)) en drie zonen uit uw tweede relatie.

Uw tweede echtgenoot overleed in 1990.

U bezat een huis en een appartement in Sernovodsk. U woonde samen met uw twee jongste zonen Id. M. (...) en Is. M. (...) in het huis; uw zoon I. (...) woonde met zijn gezin in het appartement.

Uw problemen begonnen in juni 2008.

Op 06/06/2008 vernam u van uw buurvrouw Ba. D. (...) dat uw oudste zoon B. D. (...) eerder op de dag was opgepakt. Zij vertelde u dat er die dag nabij het kruispunt tussen Sernovodsk en Assinovskaya een aanslag had plaatsgevonden op het hoofd van de ROVD van Sernovodsk. Uw zoon B. D. (...), die zich

op het ogenblik van de aanslag in de nabijheid bevond, was daarbij samen met andere jongemannen aangehouden.

Toen u dit nieuws vernam belde u onmiddellijk naar uw zoon I. (...). Nadat deze naar uw huis was gekomen, gingen jullie beiden naar de plaatselijke ROVD in de hoop meer over het lot van B. D. (...) te vernemen. Uw zonen Id. M. (...) en Is. M. (...) bleven thuis achter. Bij de ROVD zei men jullie echter dat B. D. (...) zich niet bij hen bevond. Men gaf jullie de raad jullie te informeren bij de autoriteiten in Grozny. Aldus besloten u en uw zoon I. (...) om de volgende ochtend naar Grozny te gaan.

Dit bleef echter bij een voornemen. Nog voor dageraad vielen gemaskerde militairen uw huis binnen. I. (...), die bij u was blijven overnachten, werd door hen geslagen en meegenomen. U zelf werd eveneens geslagen maar werd niet meegenomen. U kreeg de instructie u niet te verroeren. Nadat de mannen vertrokken waren kwam u tot de vaststelling dat uw twee andere zonen, Id. M. (...) en Is. M. (...), verdwenen waren. U dacht dat zij eveneens waren opgepakt.

Nog diezelfde dag kwam D. M. (...), een vriend van uw zonen, u echter vertellen dat Id. M. (...) en Is. M. (...) zich bij hem bevonden. Hij vroeg u uw spullen te pakken en mee te gaan met hem. Diezelfde avond nog, nadat u met uw twee zonen was verenigd, bracht de vader van D. M. (...) jullie naar Plievo (Ingusjetji). U kon er verblijven bij een kennis R. (...). Uw gezin had reeds eerder, tijdens de Eerste Tsjetsjeense Oorlog, bij deze persoon als vluchtelingen verbleven.

Jullie verbleven er tot 30/06/2008. Op die dag bracht een smokkelaar jullie met de wagen naar Brest. U en uw twee zonen verbleven er in een appartement tot 08/07/2008. Op 08/07/2008 nam de smokkelaar jullie met de wagen mee naar België.

Op 10/07/2008 kwamen jullie in België aan. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

U verklaarde dat u tijdens uw verblijf in België nog telefonisch contact had met uw buurvrouw Ba. D. (...). Deze laatste vertelde dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar uw zonen en regelmatig uw woning controleren."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, K. M. (...), luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw zoon Id. M. (...) (O.V.6.283.709).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

De beslissing van uw zoon werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde uw verklaringen aannemelijk te maken.

Er werd vooraleerst vastgesteld dat u geen enkel bewijs aanbracht van het bestaan van uw broers I. (...) en B. D. (...) en de problemen die zij zouden hebben gekend. Zeker wat het eerste betreft kan verondersteld worden dat dit bewijs kan geleverd worden.

Daarnaast werd vastgesteld dat de uiteenzetting van uw vluchtrelaas gebrekkig en op verscheidene punten tegenstrijdig is. U verklaarde dat uw problemen begonnen met de aanslag op 06/06/2008 en de hierop volgende arrestatie van uw halfbroer B. D. (...). Dit nieuws had u van uw buurvrouw Ba. D. (...) vernomen die diezelfde dag naar jullie was toegekomen om jullie hierover te informeren.

Nu, er werd vastgesteld dat uw informatie omtrent deze aanslag en de arrestatie van uw halfbroer beperkt en onnauwkeurig is. Wat uw kennis over de aanslag betreft bleek deze bovendien te variëren na verloop van tijd. Reeds tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat de aanslag plaatsvond op 06/06/2008. U herinnerde zich niet meer op welke dag van de week dit was. U verklaarde dat de aanslag plaatsvond aan een kruispunt en gericht was tegen K. S. (...), de politiechef van de ROVD. U kon daarbij niet zeggen op welke manier de aanslag werd uitgevoerd. U verklaarde louter dat K. S. (...) in het

voorbijrijden werd aangevallen. U verklaarde uw gebrek aan kennis door te stellen dat er in Tsjetsjenië zoveel aanslagen plaatsvonden. U gaf aan dat K. S. (...) gewond raakte, al wist u dit niet met zekerheid. U verklaarde tot slot dat de chef van de GIBDD, die eveneens in de wagen van K. S. (...) zat, bij de aanval omkwam (CGVS 30/03/2009 p.7). Naast de vaststelling dat deze uiteenzetting enigszins beperkt is bleek u tijdens uw tweede gehoor niet meer over dezelfde feitenkennis te beschikken. Zo wist u nog wel dat het hoofd van de ROVD K. S. (...) gewond was geraakt, maar bleek u niet te weten wie er gedood werd. U verklaarde dat ofwel een bewaker van K. S. (...) omkwam ofwel het hoofd van de GIBDD. U kon daarbij niet zeggen of bij de aanslag nog andere mensen waren gedood (CGVS 11/04/2011 p.4-5). Uit de twee internetartikels die u zelf verstrekte alsook uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de aanslag plaatsvond op vrijdagavond 06/06/2008. Daarbij werd de colonne van drie politiewagens, waarin zich het hoofd van de ROVD K. Sj. (...) (i.p.v. K. S. (...)) en het hoofd van de GIBDD I. A. (...) bevonden onder vuur genomen door gemaskerde mannen. Andere bronnen spreken van een bom die ontplofte bij het passeren van de wagens. K. Sj. (...), A. (...) en enkele bewakers raakten gewond. A. (...) bezweek kort hierna aan zijn verwondingen.

Dat u van deze feiten onvoldoende op de hoogte bent, en uw kennis hieromtrent met verloop van tijd afneemt, wijst op een desinteresse in de oorzaak van uw vervolging.

In de marge wordt opgemerkt dat uw moeder van deze feiten nog minder op de hoogte bleek dan u. Zij kon louter zeggen dat de aanslag op 06/06/2008 plaatsvond aan het kruispunt Sernovodsk-Assinovskaya en dat de aanslag gericht was tegen het hoofd van de ROVD. Meer informatie over de aanslag (op welke wijze de aanslag gebeurde, de naam van het hoofd van ROVD, of hij gedood werd of niet) kon zij niet geven. Zij verklaarde meermaals dat zij over de aanslag niet meer informatie kan geven aangezien zij er zelf niet bij aanwezig was (CGVS K. M. (...) p.11). Deze laatste bewering is echter niet afdoende. Zo bestaat de mogelijkheid om zich te informeren over deze feiten, zoals blijkt uit de internetartikels die u voorlegde.

Belangrijk is daarnaast de vaststelling dat u primaire informatie rond de arrestatie van B. D. (...) niet kon geven. Zo kon u vooraleerst niet zeggen hoe uw buurvrouw van zijn arrestatie afwist. U verklaarde dit niet te weten en stelde dat deze vraag niet aan u maar aan haar gesteld moet worden (CGVS 30/03/2009, p.9). Dit geeft reeds aan dat ook uw interesse over het lot van uw halfbroer (waarvan het bestaan niet is aangetoond) beperkt is. Het is immers vanzelfsprekend dat hiernaar geïnformeerd wordt, voor zover uw buurvrouw dit niet reeds zelf zou hebben verteld. Daarbij blijkt uit uw relaas dat zij u persoonlijk op de hoogte bracht van de feiten en u zich dus in de mogelijkheid bevond om dit te vragen (CGVS 30/03/2009 p.7-9 en CGVS 11/04/2011, p.5). Soortgelijk werd vastgesteld dat ook uw moeder niet kon verduidelijken op welke manier Ba. D. (...) dit allemaal wist. Ook zij stond nochtans in rechtstreeks contact met de buurvrouw. Zij verklaarde hieromtrent dat zij dit niet aan de buurvrouw had gevraagd (CGVS K. M. (...) p.11).

In dezelfde lijn werd vastgesteld dat hoewel u beiden beweerden dat naast B. D. (...) ook andere jongens werden opgepakt in verband met de aanslag, u geen van beiden kon zeggen wie deze jongens waren (CGVS 30/03/2009, p.7, 9; CGVS K. M. (...) p.11-12). Uw moeder verklaarde dat zij dit evenmin gevraagd had aan Ba. D. (...). Ook deze vaststelling wijst op een gebrek aan interesse.

Over het tijdstip van de komst van Ba. D. (...) legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Uw moeder had eerder aangegeven dat Ba. D. (...) op de middag of na de middag was langsgesproken met het nieuws (CGVS K. M. (...) 30/03/2009 p.11-12). U zelf beweerde dat zij in de late namiddag (18.00-21.00u) was langsgesproken. Toen u werd meegedeeld dat uw moeder verklaard had dat Ba. D. (...) op de middag was gekomen verklaarde u het tijdstip niet meer te weten. Op de vraag of het mogelijk was dat Ba. D. (...) op de middag was gekomen beweerde u dat u het niet wist, dat u zich deze gebeurtenis niet meer kon herinneren (CGVS 11/04/2011 p.5). Nochtans blijkt uit de hoger vermelde informatie dat de aanslag pas 's avonds plaatsvond. Dit sluit haar komst op de middag uit. U werd hiermee geconfronteerd en verklaarde hierop met zekerheid te weten dat de aanslag plaatsvond tegen 17.00-18.00u. U beweerde dit op straat gehoord te hebben. Hiermee bevestigt u de tegenstrijdigheid in uw eigen verklaringen.

Een volgende tegenstrijdigheid werd vastgesteld in uw verklaringen over uw optreden na het vernemen van het nieuws van Ba. D. (...). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal liet u optekenen dat uw moeder, bij het vernemen van het nieuws, u vroeg contact op te nemen met uw andere broer I. (...) (vragenlijst CGVS). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u daarentegen dat u zelf, uit eigen beweging, het initiatief had genomen om I. (...) op te bellen. Uw moeder was daarbij niet aanwezig. U beweerde met name dat u in huis zat toen uw moeder binnenkwam met het nieuws van Ba. D. (...). Uw moeder was zenuwachtig en ging achter haar pillen. Ondertussen ging u naar buiten en sprak met Ba. D. (...). U vernam van haar wat er gebeurd was en vroeg haar mobiele telefoon om naar uw broer te bellen (CGVS 30/03/2009 p.7-8). Deze tegenstrijdigheid is treffend. U werd erop gewezen en beweerde dat u zich destijds, bij het opstellen van de vragenlijst, vergist had. U voegde hieraan toe dat u wachtte op het volgende gehoor om dit recht te zetten. Er werd geconstateerd dat u dit bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet deed. Nochtans werd u expliciet de vraag gesteld of bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar de vragenlijst werd ingevuld, alles goed was verlopen of niet (CGVS 30/03/2009 p.2).

Ook in de feiten die op uw contact met uw broer I. (...) volgden werden tegenstrijdigheden opgemerkt. U verklaarde dat I. (...), nadat u hem had opgebeld, naar jullie huis kwam en samen met uw moeder

ergens heen ging. Toen hij toekwam was u samen met uw broer Is. M. (...) een dvd aan het bekijken en u vernam pas na hun terugkeer dat zij naar de ROVD waren geweest. Op uw eerste gehoor verklaarde u daarbij niet te weten wat men op de ROVD aan uw moeder had verteld. U gaf aan dat uw moeder dit weet. U ging er wel van uit dat B. D. (...) zich niet bij de ROVD bevond aangezien uw moeder en uw broer I. (...) de volgende dag ergens heen wilden. Waarheen ze de volgende dag zouden gaan wist u niet; u verklaarde misschien naar Grozny (CGVS 30/03/2009 p.9). Deze uiteenzetting wijst opnieuw op een gebrek aan belangstelling voor het lot van uw halfbroer B. D. (...). Er werd daarbij vastgesteld dat u gedurende uw tweede gehoor over deze feiten een gewijzigde verklaring gaf. U beweerde meer bepaald dat uw moeder en uw broer I. (...), bij hun terugkomst van de ROVD, u hadden verteld dat B. D. (...) er niet was. Men had hen dit bij de ROVD met zoveel woorden gezegd. U beweerde dat zij daarom van plan waren de volgende ochtend naar Grozny te gaan (CGVS 11/04/2011 p.7). Deze versie verschilt van uw eerdere uiteenzetting. U werd hierop gewezen en beweerde dat u op uw eerste gehoor slechts suggereerde dat B. D. (...) zich niet op de ROVD bevond omdat de autoriteiten soms zeggen dat een arrestant er niet is terwijl hij er zich toch bevindt. Deze verklaring gaat echter niet op; tijdens uw eerste gehoor werd u immers gevraagd wat men op de ROVD tegen uw moeder en broer I. (...) zei. Wat daarnaast hun voornemen om naar Grozny te gaan betreft slaagde u er niet in het waargenomen verschil tussen enerzijds kennis van dit voornemen (tweede gehoor) en anderzijds de suggestie ervan (eerste gehoor) te verduidelijken (CGVS 11/04/2011 p.7).

Wat de arrestatie van uw broer I. (...) (wiens bestaan evenmin werd bevestigd) betreft, werd opgemerkt dat u niet kon beschrijven op welke wijze I. (...) was meegenomen. U verklaarde nochtans dat uw moeder, met wie u in België verblijft, van deze arrestatie getuige was (CGVS 11/04/2011 p.8). Dat u zich hierover niet bij uw moeder geïnformeerd heeft wijst wederom op een gebrek aan belangstelling en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat jullie, tijdens jullie verblijf in België, geen enkele stappen ondernomen hebben om het lot van uw broer en halfbroer te achterhalen. U verklaarde daarbij er niet van op de hoogte te zijn of er in Tsjetsjenië organisaties actief zijn die werken rond vermiste personen (CGVS 11/04/2011 p.9).

Kortom, uit de vastgestelde tegenstrijdigheden en uit uw onaannemelijk gebrek aan kennis blijkt dat uw asielrelaas niet waarheidsgetrouw is.

U vermeldde dat u voor de aanslag, en het begin van uw problemen die tot uw vertrek hebben geleid, al in contact was gekomen met de autoriteiten. U beweerde met name dat u bij een razzia per vergissing was opgepakt. Het gebeurde op straat. Men was naar iets op zoek en kwam u tegen. U werd in een UAZ gestopt en afgevoerd. U kwam vrij na bemiddeling van een kennis. Nu, ondanks de vaststelling dat dit feit los staat van uw asielrelaas werd ook hier een tegenstrijdigheid opgemerkt. Meer bepaald met betrekking tot de situering van deze gebeurtenis in de tijd. Tijdens uw eerste gehoor beweerde u dat deze arrestatie plaatsvond zo een drie à vier à vijf maanden voor uw vertrek (CGVS 30/03/2009 p.10). Tijdens uw tweede gehoor situeerde u de gebeurtenis één à twee jaar voor uw vertrek, in 2006 of 2007 (CGVS 11/04/2011 p.8-9). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen maar kon deze niet verhelderen. U verklaarde louter dat u zich niet meer precies herinnert wanneer de arrestatie plaatsvond. Deze vaststelling ondermijnt dan ook uw algehele geloofwaardigheid.

Wat de feiten na uw vertrek naar België betreft beweerde u dat er verscheidene convocaties op uw naam verschenen en dat jullie woning, in jullie afwezigheid, regelmatig werd gecontroleerd. Het laatste had uw moeder vernomen uit telefonisch contact met Ba. D. (...).

Aangezien eerder werd vastgesteld dat uw vluchtmotief onbetrouwbaar is, kan ook aan de gebeurtenissen die hieruit zouden zijn voortgevloeid geen geloof worden gehecht. Bijkomend werden de volgende vaststellingen gemaakt.

Wat de controle van uw woning betreft kon u, naar analogie met de eerdere vaststellingen, niet zeggen hoe Ba. D. (...) hiervan afwist. Deze vraag werd u vijfmaal gesteld, u ontweek ze viermaal om uiteindelijk te stellen dat u niet weet hoe zij dit wist (CGVS 11/04/2011 p.3).

Wat de convocaties betreft, die door u werden voorgelegd en die zijn uitgereikt op uw naam en die van uw broer Is. M. (...), werd vastgesteld dat u hun precieze aantal niet kent. U gaf aan dat u drie of vier convocaties had voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat u drie convocaties op uw naam en drie op naam van uw broer voorlegde. Daarnaast bleek u niet te weten wanneer u juist geconvoceerd werd. U beweerde dat u op de 7de gevlucht bent en u op de 10de reeds geconvoceerd werd, waaraan u echter toevoegde dat de convocatie op de 10de of 11de werd verstuurd en u niet weet welke datum (waarop u zou moeten verschijnen) erin stond. Wat de overige convocaties betreft kende u de data niet; u verklaarde dat zij in dezelfde maand werden verstuurd. Welke maand (maanden) dit is (zijn) weet u niet. U verklaarde in dit opzicht niet te weten in welke maand de laatste convocatie werd verstuurd (CGVS 11/04/2011 p.10). Nu, uit de voorgelegde convocaties blijkt dat u en uw broer voor het eerst op 09/06/2008 werden opgeroepen. Te weten twee dagen na de arrestatie van I. (...) en jullie vlucht. De laatste convocatie riep u daarbij op 27/06/2008 op. De vaststelling dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, wijst opnieuw op uw gebrek aan belangstelling in uw vervolging en die van uw familieleden. Een dergelijke desinteresse is daarbij onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Wat de convocaties betreft moet tot slot worden opgemerkt dat zij geen enkele verwijzing maken naar de reden waarom u wordt opgeroepen.

Tot slot werd vastgesteld dat uw reisweg niet weet te overtuigen. U beweerde dat uw moeder, uw broer Is. M. (...) en uzelf vanuit Sernovodsk met de wagen naar Plievo werden gebracht. Daar verbleven

jullie drie weken. Vervolgens werden jullie met een wagen naar Brest gebracht. Hier verbleven jullie een week. Vanuit Brest werden jullie uiteindelijk met een personenwagen naar België gebracht (CGVS 30/03/2009 p.5-6; DVZ punt 34). Nu, er werd vooraleerst geconstateerd dat u niet kon zeggen welke steden of regio's u bent gepasseerd op uw weg van Plievo naar Brest. U verklaarde dat u de steden niet kent aangezien u nooit eerder gereisd heeft. Daar staat echter tegenover dat u de reisweg, zoals door u zelf werd bevestigd, zag en dus ook de Russische bewegwijzering. Soortgelijk kon u ook geen enkel land noemen dat u vanuit Brest op uw weg naar België was doorkruist.

U beweerde dat de smokkelaar u deze informatie niet gaf. Ook daar staat tegenover dat u, zoals u zelf aangaf, de grensovergangen zag. Verder kon u niet verklaren op welke wijze u de grens met de Europese Unie kon overschrijden. U verklaarde wat dit betreft louter dat de smokkelaar alles regelde; u weet niet of u legaal of illegaal reisde. U gaf aan dat er mogelijk documenten voor u werden opgemaakt om de grens mee te kunnen passeren, maar kon hier feitelijk niets over vertellen.

Ook deze laatste verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Europese Unie en meer bepaald de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet meer informatie kan geven over uw reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte zou hebben gebracht over de manier waarop de grens zou worden overgestoken. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u op een andere manier, mogelijk met gebruik van een internationaal paspoort, naar België bent gereisd. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Er dient te worden gesteld dat uw bewering slechts matig Russisch te spreken (CGVS 11/04/2011 p.2) niet afdoende is om de hierboven genoemde vaststellingen te ontkrachten. Zo werd vastgesteld dat u pas bij aanvang van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal hiervan melding maakte. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal alsook op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar uw administratief verslag werd opgesteld en de vragenlijst van het Commissariaat-generaal werd ingevuld, maakte u hier geen melding van. Daarbij kwam uw talenkennis nochtans ter sprake (CGVS 30/03/2009 p.4-5). Tot slot blijkt uit de diploma's die u voorlegde dat u het Russisch voldoende beheerst. Gezien dit alles kan uw opmerking over uw beperkte kennis van de Russische taal dan ook niet in rekenschap worden gebracht.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. De voorgelegde convocaties en internetartikels werden hierboven al besproken. Uw intern paspoort, diploma's, studentenkaart, militaire kaart, het woonstbewijs van uw moeder en de door u voorgelegde enveloppe als bewijs van verzending bieden geen van alle informatie over de vervolging die u zou hebben gekend.

Het attest van Carda tot slot stelt louter dat u van 01/04/2009 tot 06/05/2009 in dit centrum verbleef. Het verstrekt geen informatie over uw gezondheid, die in rekenschap kan worden gebracht bij de beoordeling van uw verklaringen. Daarbij riep u gedurende uw verschillende gehoren geen gezondheidswaarn in."

1.2.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Id. M. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U was woonachtig in Sernovodsk, Tsjetsjenië.

U bent ongehuwd en heeft geen kinderen.

U woonde samen met uw broer Is. M. (...) (O.V. 6.283.714) in bij uw moeder K. M. (...) (O.V.6.283.705). Uw andere broer I. (...) woonde eveneens in Sernovodsk, in een appartement dat toebehoorde aan uw moeder. U heeft daarnaast nog een halfbroer, B. D. (...). Uw vader is reeds in 1990 overleden. Uw problemen begonnen in juni 2008.

Op 06/06/2008 vernam u van uw buurvrouw Ba. D. (...) dat uw halfbroer B. D. (...) eerder op de dag was opgepakt. Zij vertelde u dat er die dag nabij het kruispunt tussen Sernovodsk en Assinovskaya een aanslag had plaatsgevonden op het hoofd van de ROVD van Sernovodsk. B. D. (...), die zich op het ogenblik van de aanslag in de nabijheid bevond, was daarbij samen met andere jongemannen aangehouden.

Toen u dit nieuws vernam belde u onmiddellijk naar uw broer I. (...). Deze kwam naar jullie huis en vertrok na aankomst met uw moeder. Pas bij hun terugkeer vertelden zij u dat zij langs de plaatselijke ROVD waren geweest om B. D. (...) te zoeken. U denkt dat B. D. (...) er niet was en dat zij van plan waren de volgende dag elders heen te gaan.

Zo ver kwam het echter niet. Nog voor dageraad vielen gemaskerde militairen uw huis binnen. Bij het horen van geschreeuw, begreep u dat er iets niet klopte en vluchtten u en uw broer Is. M. (...) door het raam van jullie kamer. Via de tuin liepen jullie naar de rivier de Sunzja waar jullie zich verborgen in struiken. Tegen de avond verlieten jullie deze schuilplaats en gingen jullie naar het huis van jullie vriend D. M. (...). Via hem vernam u dat uw broer I. (...), die bij jullie was blijven overnachten, was opgepakt.

U stuurde D. M. (...) vervolgens naar uw moeder om haar te informeren en om haar naar u toe te brengen. Diezelfde avond nog, nadat uw moeder was toegekomen, bracht de vader van D. M. (...) jullie naar Plievo (Ingusjetï). U kon er verblijven bij een kennis R. (...). Uw gezin had reeds eerder, tijdens de Tsjetsjeense Oorlogen, bij deze persoon als vluchtelingen verbleven.

Jullie verbleven er tot 30/06/2008. Op die dag bracht een smokkelaar jullie met de wagen naar Brest. U, uw moeder en uw broer Is. M. (...) verbleven er in een appartement tot 08/07/2008. Op 08/07/2008 nam de smokkelaar jullie met de wagen mee naar België.

Op 10/07/2008 kwamen jullie in België aan. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

U verklaarde dat uw moeder tijdens jullie verblijf in België nog telefonisch contact had met jullie buurvrouw Ba. D. (...). Deze laatste vertelde dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar u en regelmatig uw woning controleren."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.2.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Id. M. (...), luidt als volgt:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde uw verklaringen aannemelijk te maken. Er werd vooraleerst vastgesteld dat u geen enkel bewijs aanbracht van het bestaan van uw broers I. (...) en B. D. (...) en de problemen die zij zouden hebben gekend. Zeker wat het eerste betreft kan verondersteld worden dat dit bewijs kan geleverd worden.

Daarnaast werd vastgesteld dat de uiteenzetting van uw vluchtrelaas gebrekkig en op verscheidene punten tegenstrijdig is.

U verklaarde dat uw problemen begonnen met de aanslag op 06/06/2008 en de hierop volgende arrestatie van uw halfbroer B. D. (...). Dit nieuws had u van uw buurvrouw Ba. D. (...) vernomen die diezelfde dag naar jullie was toegekomen om jullie hierover te informeren.

Nu, er werd vastgesteld dat uw informatie omtrent deze aanslag en de arrestatie van uw halfbroer beperkt en onnauwkeurig is.

Wat uw kennis over de aanslag betreft bleek deze bovendien te variëren na verloop van tijd.

Reeds tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat de aanslag plaatsvond op 06/06/2008. U herinnerde zich niet meer op welke dag van de week dit was. U verklaarde dat de aanslag plaatsvond aan een kruispunt en gericht was tegen K. S. (...), de politiechef van de ROVD. U kon daarbij niet zeggen op

welke manier de aanslag werd uitgevoerd. U verklaarde louter dat K. S. (...) in het voorbijrijden werd aangevallen.

U verklaarde uw gebrek aan kennis door te stellen dat er in Tsjetsjenië zoveel aanslagen plaatsvinden. U gaf aan dat K. S. (...) gewond raakte, al wist u dit niet met zekerheid. U verklaarde tot slot dat de chef van de GIBDD, die eveneens in de wagen van K. S. (...) zat, bij de aanval omkwam (CGVS 30/03/2009 p.7)

Naast de vaststelling dat deze uiteenzetting enigszins beperkt is bleek u tijdens uw tweede gehoor niet meer over dezelfde feitenkennis te beschikken.

Zo wist u nog wel dat het hoofd van de ROVD K. S. (...) gewond was geraakt, maar bleek u niet te weten wie er gedood werd. U verklaarde dat ofwel een bewaker van K. S. (...) omkwam ofwel het hoofd van de GIBDD. U kon daarbij niet zeggen of bij de aanslag nog andere mensen waren gedood (CGVS 11/04/2011 p.4-5).

Uit de twee internetartikels die u zelf verstrekte alsook uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de aanslag plaatsvond op vrijdagavond 06/06/2008. Daarbij werd de colonne van drie politiewagens, waarin zich het hoofd van de ROVD K. Sj. (...) (i.p.v K. S. (...)) en het hoofd van de GIBDD I. A. (...) bevonden onder vuur genomen door gemaskerde mannen. Andere bronnen spreken van een bom die ontplofte bij het passeren van de wagens. K. Sj. (...), A. (...) en enkele bewakers raakten gewond. A. (...) bezweek kort hierna aan zijn verwondingen.

Dat u van deze feiten onvoldoende op de hoogte bent, en uw kennis hieromtrent met verloop van tijd afneemt, wijst op een desinteresse in de oorzaak van uw vervolging.

In de marge wordt opgemerkt dat uw moeder van deze feiten nog minder op de hoogte bleek dan u. Zij kon louter zeggen dat de aanslag op 06/06/2008 plaatsvond aan het kruispunt Sernovodsk-Assinovskaya en dat de aanslag gericht was tegen het hoofd van de ROVD.

Meer informatie over de aanslag (op welke wijze de aanslag gebeurde, de naam van het hoofd van ROVD, of hij gedood werd of niet) kon zij niet geven.

Zij verklaarde meermaals dat zij over de aanslag niet meer informatie kan geven aangezien zij er zelf niet bij aanwezig was (CGVS K. M. (...) p.11).

Deze laatste bewering is echter niet afdoende. Zo bestaat de mogelijkheid om zich te informeren over deze feiten, zoals blijkt uit de internetartikels die u voorlegde.

Belangrijk is daarnaast de vaststelling dat u primaire informatie rond de arrestatie van B. D. (...) niet kon geven.

Zo kon u vooraleerst niet zeggen hoe uw buurvrouw van zijn arrestatie afwist.

U verklaarde dit niet te weten en stelde dat deze vraag niet aan u maar aan haar gesteld moet worden (CGVS 30/03/2009, p.9). Dit geeft reeds aan dat ook uw interesse over het lot van uw halfbroer (waarvan het bestaan niet is aangetoond) beperkt is.

Het is immers vanzelfsprekend dat hiernaar geïnformeerd wordt, voor zover uw buurvrouw dit niet reeds zelf zou hebben verteld. Daarbij blijkt uit uw relaas dat zij u persoonlijk op de hoogte bracht van de feiten en u zich dus in de mogelijkheid bevond om dit te vragen (CGVS 30/03/2009 p.7-9 en CGVS 11/04/2011, p.5).

Soortgelijk werd vastgesteld dat ook uw moeder niet kon verduidelijken op welke manier Ba. D. (...) dit allemaal wist. Ook zij stond nochtans in rechtstreeks contact met de buurvrouw. Zij verklaarde hieromtrent dat zij dit niet aan de buurvrouw had gevraagd (CGVS K. M. (...) p.11).

In dezelfde lijn werd vastgesteld dat hoewel u beiden beweerden dat naast B. D. (...) ook andere jongens werden opgepakt in verband met de aanslag, u geen van beiden kon zeggen wie deze jongens waren (CGVS 30/03/2009, p.7, 9; CGVS K. M. (...) p.11-12).

Uw moeder verklaarde dat zij dit evenmin gevraagd had aan Ba. D. (...). Ook deze vaststelling wijst op een gebrek aan interesse.

Over het tijdstip van de komst van Ba. D. (...) legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Uw moeder had eerder aangegeven dat Ba. D. (...) op de middag of na de middag was langsgesproken met het nieuws (CGVS K. M. (...) 30/03/2009 p.11-12). U zelf beweerde dat zij in de late namiddag (18.00-21.00u) was langsgesproken.

Toen u werd meegedeeld dat uw moeder verklaard had dat Ba. D. (...) op de middag was gekomen verklaarde u het tijdstip niet meer te weten. Op de vraag of het mogelijk was dat Ba. D. (...) op de middag was gekomen beweerde u dat u het niet wist, dat u zich deze gebeurtenis niet meer kon herinneren (CGVS 11/04/2011 p.5).

Nochtans blijkt uit de hoger vermelde informatie dat de aanslag pas 's avonds plaatsvond. Dit sluit haar komst op de middag uit.

U werd hiermee geconfronteerd en verklaarde hierop met zekerheid te weten dat de aanslag plaatsvond tegen 17.00-18.00u. U beweerde dit op straat gehoord te hebben.

Hiermee bevestigt u de tegenstrijdigheid in uw eigen verklaringen.

Een volgende tegenstrijdigheid werd vastgesteld in uw verklaringen over uw optreden na het vernemen van het nieuws van Ba. D. (...). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal liet u optekenen dat uw moeder, bij het vernemen van het nieuws, u vroeg contact op te nemen met uw andere broer I. (...) (vragenlijst CGVS).

Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u daarentegen dat u zelf, uit eigen beweging, het initiatief had genomen om I. (...) op te bellen. Uw moeder was daarbij niet aanwezig. U

beweerde met name dat u in huis zat toen uw moeder binnenkwam met het nieuws van Ba. D. (...). Uw moeder was zenuwachtig en ging achter haar pillen. Ondertussen ging u naar buiten en sprak met Ba. D. (...). U vernam van haar wat er gebeurd was en vroeg haar mobiele telefoon om naar uw broer te bellen (CGVS 30/03/2009 p.7-8).

Deze tegenstrijdigheid is treffend.

U werd erop gewezen en beweerde dat u zich destijds, bij het opstellen van de vragenlijst, vergist had. U voegde hieraan toe dat u wachtte op het volgende gehoor om dit recht te zetten.

Er werd geconstateerd dat u dit bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet deed. Nochtans werd u expliciet de vraag gesteld of bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar de vragenlijst werd ingevuld, alles goed was verlopen of niet (CGVS 30/03/2009 p.2).

Ook in de feiten die op uw contact met uw broer I. (...) volgden werden tegenstrijdigheden opgemerkt. U verklaarde dat I. (...), nadat u hem had opgebeld, naar jullie huis kwam en samen met uw moeder ergens heen ging. Toen hij toekwam was u samen met uw broer Is. M. (...) een dvd aan het bekijken en u vernam pas na hun terugkeer dat zij naar de ROVD waren geweest.

Op uw eerste gehoor verklaarde u daarbij niet te weten wat men op de ROVD aan uw moeder had verteld. U gaf aan dat uw moeder dit weet. U ging er wel van uit dat B. D. (...) zich niet bij de ROVD bevond aangezien uw moeder en uw broer I. (...) de volgende dag ergens heen wilden. Waarheen ze de volgende dag zouden gaan wist u niet; u verklaarde misschien naar Grozny (CGVS 30/03/2009 p.9). Deze uiteenzetting wijst opnieuw op een gebrek aan belangstelling voor het lot van uw halfbroer B. D. (...).

Er werd daarbij vastgesteld dat u gedurende uw tweede gehoor over deze feiten een gewijzigde verklaring gaf.

U beweerde meer bepaald dat uw moeder en uw broer I. (...), bij hun terugkomst van de ROVD, u hadden verteld dat B. D. (...) er niet was. Men had hen dit bij de ROVD met zoveel woorden gezegd. U beweerde dat zij daarom van plan waren de volgende ochtend naar Grozny te gaan (CGVS 11/04/2011 p.7).

Deze versie verschilt van uw eerdere uiteenzetting.

U werd hierop gewezen en beweerde dat u op uw eerste gehoor slechts suggereerde dat B. D. (...) zich niet op de ROVD bevond omdat de autoriteiten soms zeggen dat een arrestant er niet is terwijl hij er zich toch bevindt.

Deze verklaring gaat echter niet op; tijdens uw eerste gehoor werd u immers gevraagd wat men op de ROVD tegen uw moeder en broer I. (...) zei.

Wat daarnaast hun voornemen om naar Grozny te gaan betreft slaagde u er niet in het waargenomen verschil tussen enerzijds kennis van dit voornemen (tweede gehoor) en anderzijds de suggestie ervan (eerste gehoor) te verduidelijken (CGVS 11/04/2011 p.7).

Wat de arrestatie van uw broer I. (...) (wiens bestaan evenmin werd bevestigd) betreft, werd opgemerkt dat u niet kon beschrijven op welke wijze I. (...) was meegenomen. U verklaarde nochtans dat uw moeder, met wie u in België verblijft, van deze arrestatie getuige was (CGVS 11/04/2011 p.8).

Dat u zich hierover niet bij uw moeder geïnformeerd heeft wijst wederom op een gebrek aan belangstelling en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat jullie, tijdens jullie verblijf in België, geen enkele stappen ondernomen hebben om het lot van uw broer en halfbroer te achterhalen.

U verklaarde daarbij er niet van op de hoogte te zijn of er in Tsjetsjenië organisaties actief zijn die werken rond vermiste personen (CGVS 11/04/2011 p.9).

Kortom, uit de vastgestelde tegenstrijdigheden en uit uw onaannemelijk gebrek aan kennis blijkt dat uw asielrelaas niet waarheidsgetrouw is.

U vermeldde dat u voor de aanslag, en het begin van uw problemen die tot uw vertrek hebben geleid, al in contact was gekomen met de autoriteiten.

U beweerde met name dat u bij een razzia per vergissing was opgepakt. Het gebeurde op straat. Men was naar iets op zoek en kwam u tegen. U werd in een UAZ gestopt en afgevoerd. U kwam vrij na bemiddeling van een kennis.

Nu, ondanks de vaststelling dat dit feit los staat van uw asielrelaas werd ook hier een tegenstrijdigheid opgemerkt.

Meer bepaald met betrekking tot de situering van deze gebeurtenis in de tijd.

Tijdens uw eerste gehoor beweerde u dat deze arrestatie plaatsvond zo een drie à vier à vijf maanden voor uw vertrek (CGVS 30/03/2009 p.10). Tijdens uw tweede gehoor situeerde u de gebeurtenis één à twee jaar voor uw vertrek, in 2006 of 2007 (CGVS 11/04/2011 p.8-9).

U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen maar kon deze niet verhelderen. U verklaarde louter dat u zich niet meer precies herinnert wanneer de arrestatie plaatsvond.

Deze vaststelling ondermijnt dan ook uw algehele geloofwaardigheid.

Wat de feiten na uw vertrek naar België betreft beweerde u dat er verscheidene convocaties op uw naam verschenen en dat jullie woning, in jullie afwezigheid, regelmatig werd gecontroleerd. Het laatste had uw moeder vernomen uit telefonisch contact met Ba. D. (...).

Aangezien eerder werd vastgesteld dat uw vluchtmotief onbetrouwbaar is, kan ook aan de gebeurtenissen die hieruit zouden zijn voortgevloeid geen geloof worden gehecht.

Bijkomend werden de volgende vaststellingen gemaakt.

Wat de controle van uw woning betreft kon u, naar analogie met de eerdere vaststellingen, niet zeggen hoe Ba. D. (...) hiervan afwist.

Deze vraag werd u vijfmaal gesteld, u ontweek ze viermaal om uiteindelijk te stellen dat u niet weet hoe zij dit wist (CGVS 11/04/2011 p.3).

Wat de convocaties betreft, die door u werden voorgelegd en die zijn uitgereikt op uw naam en die van uw broer Is. M. (...), werd vastgesteld dat u hun precieze aantal niet kent.

U gaf aan dat u drie of vier convocaties had voorgelegd.

Uit het administratief dossier blijkt dat u drie convocaties op uw naam en drie op naam van uw broer voorlegde.

Daarnaast bleek u niet te weten wanneer u juist geconvoceerd werd. U beweerde dat u op de 7de gevlucht bent en u op de 10de reeds geconvoceerd werd, waaraan u echter toevoegde dat de convocatie op de 10de of 11de werd verstuurd en u niet weet welke datum (waarop u zou moeten verschijnen) erin stond.

Wat de overige convocaties betreft kende u de data niet; u verklaarde dat zij in dezelfde maand werden verstuurd. Welke maand (maanden) dit is (zijn) weet u niet. U verklaarde in dit opzicht niet te weten in welke maand de laatste convocatie werd verstuurd (CGVS 11/04/2011 p.10). Nu, uit de voorgelegde convocaties blijkt dat u en uw broer voor het eerst op 09/06/2008 werden opgeroepen. Te weten twee dagen na de arrestatie van I. (...) en jullie vlucht. De laatste convocatie riep u daarbij op 27/06/2008 op. De vaststelling dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, wijst opnieuw op uw gebrek aan belangstelling in uw vervolging en die van uw familieleden.

Een dergelijke desinteresse is daarbij onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging.

Wat de convocaties betreft moet tot slot worden opgemerkt dat zij geen enkele verwijzing maken naar de reden waarom u wordt opgeroepen.

Tot slot werd vastgesteld dat uw reisweg niet weet te overtuigen.

U beweerde dat uw moeder, uw broer Is. M. (...) en uzelf vanuit Sernovodsk met de wagen naar Plievo werden gebracht. Daar verbleven jullie drie weken. Vervolgens werden jullie met een wagen naar Brest gebracht. Hier verbleven jullie een week. Vanuit Brest werden jullie uiteindelijk met een personenwagen naar België gebracht (CGVS 30/03/2009 p.5-6; DVZ punt 34).

Nu, er werd vooraleerst geconstateerd dat u niet kon zeggen welke steden of regio's u bent gepasseerd op uw weg van Plievo naar Brest.

U verklaarde dat u de steden niet kent aangezien u nooit eerder gereisd heeft.

Daar staat echter tegenover dat u de reisweg, zoals door u zelf werd bevestigd, zag en dus ook de Russische bewegwijzering.

Soortgelijk kon u ook geen enkel land noemen dat u vanuit Brest op uw weg naar België was doorkruist.

U beweerde dat de smokkelaar u deze informatie niet gaf.

Ook daar staat tegenover dat u, zoals u zelf aangaf, de grensovergangen zag. Verder kon u niet verklaren op welke wijze u de grens met de Europese Unie kon overschrijden. U verklaarde wat dit betreft louter dat de smokkelaar alles regelde; u weet niet of u legaal of illegaal reisde. U gaf aan dat er mogelijk documenten voor u werden opgemaakt om de grens mee te kunnen passeren, maar kon hier feitelijk niets over vertellen.

Ook deze laatste verklaringen zijn niet aannemelijk.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Europese Unie en meer bepaald de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze.

Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet meer informatie kan geven over uw reis.

Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte zou hebben gebracht over de manier waarop de grens zou worden overgestoken.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde niet geloofwaardig.

Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u op een andere manier, mogelijk met gebruik van een internationaal paspoort, naar België bent gereisd.

De geloofwaardigheid van uw asielaanvraag komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Er dient te worden gesteld dat uw bewering slechts matig Russisch te spreken (CGVS 11/04/2011 p.2) niet afdoende is om de hierboven genoemde vaststellingen te ontcrachten.

Zo werd vastgesteld dat u pas bij aanvang van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal hiervan melding maakte. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal alsook op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar uw administratief verslag werd opgesteld en de vragenlijst van het Commissariaat-generaal werd ingevuld, maakte u hier geen melding van. Daarbij kwam uw talenkennis nochtans ter sprake (CGVS 30/03/2009 p.4-5). Tot slot blijkt uit de diploma's die u voorlegde dat u het Russisch voldoende beheerst.

Gezien dit alles kan uw opmerking over uw beperkte kennis van de Russische taal dan ook niet in rekenschap worden gebracht.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij

het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. De voorgelegde convocaties en internetartikels werden hierboven al besproken. Uw intern paspoort, diploma's, studentenkaart, militaire kaart, het woonstbewijs van uw moeder en de door u voorgelegde enveloppe als bewijs van verzending bieden geen van alle informatie over de vervolging die u zou hebben gekend.

Het attest van Carda tot slot stelt louter dat u van 01/04/2009 tot 06/05/2009 in dit centrum verbleef. Het verstrekt geen informatie over uw gezondheid, die in rekenschap kan worden gebracht bij de beoordeling van uw verklaringen. Daarbij riep u gedurende uw verschillende gehoren geen gezondheidswalen in."

1.3.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, Is. M. (...), luidt het asielrelaas als volgt:

"U verklaart de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn.

U baseert uw asielrelaas op dezelfde feiten als degene die door uw moeder K. M. (...) (O.V. 6.283.705) en broer Id. M. (...) (O.V. 6.283.709) werden aangehaald.

Deze feiten zijn als volgt:

Op 06/06/2008 vernamen jullie van uw buurvrouw Ba. D. (...) dat uw halfbroer B. D. (...) eerder op de dag was opgepakt. Zij vertelde jullie dat er die dag nabij het kruispunt tussen Sernovodsk en Assinovskaya een aanslag had plaatsgevonden op het hoofd van de ROVD van Sernovodsk. B. D. (...), die zich op het ogenblik van de aanslag in de nabijheid bevond, was daarbij samen met andere jongemannen aangehouden.

Nadat jullie dit nieuws hadden vernomen, werd er onmiddellijk naar uw broer I. (...) gebeld. Deze kwam naar jullie huis en vertrok na aankomst met uw moeder. Zij gingen naar de plaatselijke ROVD om B. D. (...) te zoeken. B. D. (...) werd echter niet gevonden en er werd besloten de volgende dag verdere stappen te ondernemen.

Zo ver kwam het echter niet. Nog voor dageraad vielen gemaskerde militairen uw huis binnen. U en uw broer Id. M. (...) konden aan een arrestatie ontkomen door via het raam van jullie kamer het huis te ontvluchten. Via de tuin liepen jullie naar de rivier de Sunzja waar jullie zich verborgen in struiken. Tegen de avond verlieten jullie deze schuilplaats en gingen jullie naar het huis van jullie vriend D. M. (...). Via hem vernam u dat uw broer I. (...), die bij jullie was blijven overnachten, was opgepakt.

D. M. (...) werd vervolgens naar uw moeder gestuurd om haar te informeren en om haar naar jullie toe te brengen. Diezelfde avond nog, nadat uw moeder was toegekomen, bracht de vader van D. M. (...) jullie naar Plievo (Ingusjetie). U kon er verblijven bij een kennis R. (...). Uw gezin had reeds eerder, tijdens de Tsjetsjeense Oorlogen, bij deze persoon als vluchtelingen verbleven.

Jullie verbleven er tot 30/06/2008. Op die dag bracht een smokkelaar jullie met de wagen naar Brest. U, uw moeder en uw broer Id. M. (...) verbleven er in een appartement tot 08/07/2008. Op 08/07/2008 nam de smokkelaar jullie met de wagen mee naar België. Op 10/07/2008 kwamen jullie in België aan. Diezelfde dag vroegen jullie asiel aan.

Tijdens jullie verblijf in België had uw moeder nog telefonisch contact met jullie buurvrouw Ba. D. (...). Deze laatste vertelde dat de autoriteiten nog steeds op zoek zijn naar u en regelmatig uw woning controleren."

Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.3.2. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Is. M. (...), luidt als volgt:

"U baseert uw asielaanvraag op dezelfde motieven als diegene die werden aangehaald door uw broer Id. M. (...) (O.V.6.283.709).

In het kader van diens asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

Bijgevolg kunnen deze motieven ook wat u betreft niet weerhouden worden.

De beslissing van uw broer werd als volgt gemotiveerd:

"De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

Wat u betreft dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde uw verklaringen aannemelijk te maken.

Er werd vooraleerst vastgesteld dat u geen enkel bewijs aanbracht van het bestaan van uw broers I. (...) en B. D. (...) en de problemen die zij zouden hebben gekend. Zeker wat het eerste betreft kan verondersteld worden dat dit bewijs kan geleverd worden.

Daarnaast werd vastgesteld dat de uiteenzetting van uw vluchtrelaas gebrekkig en op verscheidene punten tegenstrijdig is. U verklaarde dat uw problemen begonnen met de aanslag op 06/06/2008 en de hierop volgende arrestatie van uw halfbroer B. D. (...). Dit nieuws had u van uw buurvrouw Ba. D. (...) vernomen die diezelfde dag naar jullie was toegekomen om jullie hierover te informeren.

Nu, er werd vastgesteld dat uw informatie omtrent deze aanslag en de arrestatie van uw halfbroer beperkt en onnauwkeurig is. Wat uw kennis over de aanslag betreft bleek deze bovendien te variëren na verloop van tijd. Reeds tijdens uw eerste gehoor verklaarde u dat de aanslag plaatsvond op 06/06/2008. U herinnerde zich niet meer op welke dag van de week dit was. U verklaarde dat de aanslag plaatsvond aan een kruispunt en gericht was tegen K. S. (...), de politiechef van de ROVD. U kon daarbij niet zeggen op welke manier de aanslag werd uitgevoerd. U verklaarde louter dat K. S. (...) in het voorbijrijden werd aangevallen. U verklaarde uw gebrek aan kennis door te stellen dat er in Tsjetsjenië zoveel aanslagen plaatsvinden. U gaf aan dat K. S. (...) gewond raakte, al wist u dit niet met zekerheid. U verklaarde tot slot dat de chef van de GIBDD, die eveneens in de wagen van K. S. (...) zat, bij de aanval omkwam (CGVS 30/03/2009 p.7). Naast de vaststelling dat deze uiteenzetting enigszins beperkt is bleek u tijdens uw tweede gehoor niet meer over dezelfde feitenkennis te beschikken. Zo wist u nog wel dat het hoofd van de ROVD K. S. (...) gewond was geraakt, maar bleek u niet te weten wie er gedood werd. U verklaarde dat ofwel een bewaker van K. S. (...) omkwam ofwel het hoofd van de GIBDD. U kon daarbij niet zeggen of bij de aanslag nog andere mensen waren gedood (CGVS 11/04/2011 p.4-5). Uit de twee internetartikels die u zelf verstreekte alsook uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat de aanslag plaatsvond op vrijdagavond 06/06/2008. Daarbij werd de colonne van drie politiewagens, waarin zich het hoofd van de ROVD K. Sj. (...) (i.p.v. K. S. (...)) en het hoofd van de GIBDD I. A. (...) bevonden onder vuur genomen door gemaskerde mannen. Andere bronnen spreken van een bom die ontplofte bij het passeren van de wagens. K. Sj. (...), A. (...) en enkele bewakers raakten gewond. A. (...) bezweek kort hierna aan zijn verwondingen.

Dat u van deze feiten onvoldoende op de hoogte bent, en uw kennis hieromtrent met verloop van tijd afneemt, wijst op een desinteresse in de oorzaak van uw vervolging.

In de marge wordt opgemerkt dat uw moeder van deze feiten nog minder op de hoogte bleek dan u. Zij kon louter zeggen dat de aanslag op 06/06/2008 plaatsvond aan het kruispunt Sernovodsk-Assinovskaya en dat de aanslag gericht was tegen het hoofd van de ROVD. Meer informatie over de aanslag (op welke wijze de aanslag gebeurde, de naam van het hoofd van ROVD, of hij gedood werd of niet) kon zij niet geven. Zij verklaarde meermaals dat zij over de aanslag niet meer informatie kan geven aangezien zij er zelf niet bij aanwezig was (CGVS K. M. (...) p.11). Deze laatste bewering is echter niet afdoende. Zo bestaat de mogelijkheid om zich te informeren over deze feiten, zoals blijkt uit de internetartikels die u voorlegde.

Belangrijk is daarnaast de vaststelling dat u primaire informatie rond de arrestatie van B. D. (...) niet kon geven. Zo kon u vooraleerst niet zeggen hoe uw buurvrouw van zijn arrestatie afwist. U verklaarde dit niet te weten en stelde dat deze vraag niet aan u maar aan haar gesteld moet worden (CGVS 30/03/2009, p.9). Dit geeft reeds aan dat ook uw interesse over het lot van uw halfbroer (waarvan het bestaan niet is aangetoond) beperkt is. Het is immers vanzelfsprekend dat hiernaar geïnformeerd wordt, voor zover uw buurvrouw dit niet reeds zelf zou hebben verteld. Daarbij blijkt uit uw relaas dat zij u persoonlijk op de hoogte bracht van de feiten en u zich dus in de mogelijkheid bevond om dit te vragen (CGVS 30/03/2009 p.7-9 en CGVS 11/04/2011, p.5). Soortgelijk werd vastgesteld dat ook uw moeder niet kon verduidelijken op welke manier Ba. D. (...) dit allemaal wist. Ook zij stond nochtans

in rechtstreeks contact met de buurvrouw. Zij verklaarde hieromtrent dat zij dit niet aan de buurvrouw had gevraagd (CGVS K. M. (...) p.11).

In dezelfde lijn werd vastgesteld dat hoewel u beiden beweerden dat naast B. D. (...) ook andere jongens werden opgepakt in verband met de aanslag, u geen van beiden kon zeggen wie deze jongens waren (CGVS 30/03/2009, p.7, 9; CGVS K. M. (...) p.11-12). Uw moeder verklaarde dat zij dit evenmin gevraagd had aan Ba. D. (...). Ook deze vaststelling wijst op een gebrek aan interesse.

Over het tijdstip van de komst van Ba. D. (...) legde u bovendien tegenstrijdige verklaringen af. Uw moeder had eerder aangegeven dat Ba. D. (...) op de middag of na de middag was langsgesproken met het nieuws (CGVS K. M. (...) 30/03/2009 p.11-12). U zelf beweerde dat zij in de late namiddag (18.00-21.00u) was langsgesproken. Toen u werd meegedeeld dat uw moeder verklaard had dat Ba. D. (...) op de middag was gekomen verklaarde u het tijdstip niet meer te weten. Op de vraag of het mogelijk was dat Ba. D. (...) op de middag was gekomen beweerde u dat u het niet wist, dat u zich deze gebeurtenis niet meer kon herinneren (CGVS 11/04/2011 p.5). Nochtans blijkt uit de hoger vermelde informatie dat de aanslag pas 's avonds plaatsvond. Dit sluit haar komst op de middag uit. U werd hiermee geconfronteerd en verklaarde hierop met zekerheid te weten dat de aanslag plaatsvond tegen 17.00-18.00u. U beweerde dit op straat gehoord te hebben. Hiermee bevestigt u de tegenstrijdigheid in uw eigen verklaringen.

Een volgende tegenstrijdigheid werd vastgesteld in uw verklaringen over uw optreden na het vernemen van het nieuws van Ba. D. (...). In de vragenlijst van het Commissariaat-generaal liet u optekenen dat uw moeder, bij het vernemen van het nieuws, u vroeg contact op te nemen met uw andere broer I. (...) (vragenlijst CGVS). Tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal beweerde u daarentegen dat u zelf, uit eigen beweging, het initiatief had genomen om I. (...) op te bellen. Uw moeder was daarbij niet aanwezig. U beweerde met name dat u in huis zat toen uw moeder binnenkwam met het nieuws van Ba. D. (...). Uw moeder was zenuwachtig en ging achter haar pillen. Ondertussen ging u naar buiten en sprak met Ba. D. (...). U vernam van haar wat er gebeurd was en vroeg haar mobiele telefoon om naar uw broer te bellen (CGVS 30/03/2009 p.7-8). Deze tegenstrijdigheid is treffend. U werd erop gewezen en beweerde dat u zich destijds, bij het opstellen van de vragenlijst, vergist had. U voegde hieraan toe dat u wachtte op het volgende gehoor om dit recht te zetten. Er werd geconstateerd dat u dit bij aanvang van uw gehoor op het Commissariaat-generaal niet deed. Nochtans werd u expliciet de vraag gesteld of bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waar de vragenlijst werd ingevuld, alles goed was verlopen of niet (CGVS 30/03/2009 p.2).

Ook in de feiten die op uw contact met uw broer I. (...) volgden werden tegenstrijdigheden opgemerkt. U verklaarde dat I. (...), nadat u hem had opgebeld, naar jullie huis kwam en samen met uw moeder ergens heen ging. Toen hij toekwam was u samen met uw broer Is. M. (...) een dvd aan het bekijken en u vernam pas na hun terugkeer dat zij naar de ROVD waren geweest. Op uw eerste gehoor verklaarde u daarbij niet te weten wat men op de ROVD aan uw moeder had verteld. U gaf aan dat uw moeder dit weet. U ging er wel van uit dat B. D. (...) zich niet bij de ROVD bevond aangezien uw moeder en uw broer I. (...) de volgende dag ergens heen wilden. Waarheen ze de volgende dag zouden gaan wist u niet; u verklaarde misschien naar Grozny (CGVS 30/03/2009 p.9). Deze uiteenzetting wijst opnieuw op een gebrek aan belangstelling voor het lot van uw halfbroer B. D. (...). Er werd daarbij vastgesteld dat u gedurende uw tweede gehoor over deze feiten een gewijzigde verklaring gaf. U beweerde meer bepaald dat uw moeder en uw broer I. (...), bij hun terugkomst van de ROVD, u hadden verteld dat B. D. (...) er niet was. Men had hen dit bij de ROVD met zoveel woorden gezegd. U beweerde dat zij daarom van plan waren de volgende ochtend naar Grozny te gaan (CGVS 11/04/2011 p.7). Deze versie verschilt van uw eerdere uiteenzetting. U werd hierop gewezen en beweerde dat u op uw eerste gehoor slechts suggereerde dat B. D. (...) zich niet op de ROVD bevond omdat de autoriteiten soms zeggen dat een arrestant er niet is terwijl hij er zich toch bevindt. Deze verklaring gaat echter niet op; tijdens uw eerste gehoor werd u immers gevraagd wat men op de ROVD tegen uw moeder en broer I. (...) zei. Wat daarnaast hun voornemen om naar Grozny te gaan betreft slaagde u er niet in het waargenomen verschil tussen enerzijds kennis van dit voornemen (tweede gehoor) en anderzijds de suggestie ervan (eerste gehoor) te verduidelijken (CGVS 11/04/2011 p.7).

Wat de arrestatie van uw broer I. (...) (wiens bestaan evenmin werd bevestigd) betreft, werd opgemerkt dat u niet kon beschrijven op welke wijze I. (...) was meegenomen. U verklaarde nochtans dat uw moeder, met wie u in België verblijft, van deze arrestatie getuige was (CGVS 11/04/2011 p.8). Dat u zich hierover niet bij uw moeder geïnformeerd heeft wijst wederom op een gebrek aan belangstelling en tast de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder aan.

Uit uw verklaringen blijkt tot slot dat jullie, tijdens jullie verblijf in België, geen enkele stappen ondernomen hebben om het lot van uw broer en halfbroer te achterhalen. U verklaarde daarbij er niet van op de hoogte te zijn of er in Tsjetsjenië organisaties actief zijn die werken rond vermiste personen (CGVS 11/04/2011 p.9).

Kortom, uit de vastgestelde tegenstrijdigheden en uit uw onaannemelijk gebrek aan kennis blijkt dat uw asielrelaas niet waarheidsgetrouw is.

U vermeldde dat u voor de aanslag, en het begin van uw problemen die tot uw vertrek hebben geleid, al in contact was gekomen met de autoriteiten. U beweerde met name dat u bij een razzia per vergissing was opgepakt. Het gebeurde op straat. Men was naar iets op zoek en kwam u tegen. U werd in een UAZ gestopt en afgevoerd. U kwam vrij na bemiddeling van een kennis. Nu, ondanks de vaststelling dat dit feit los staat van uw asielrelaas werd ook hier een tegenstrijdigheid opgemerkt. Meer

bepaald met betrekking tot de situering van deze gebeurtenis in de tijd. Tijdens uw eerste gehoor beweerde u dat deze arrestatie plaatsvond zo een drie à vier à vijf maanden voor uw vertrek (CGVS 30/03/2009 p.10). Tijdens uw tweede gehoor situeerde u de gebeurtenis één à twee jaar voor uw vertrek, in 2006 of 2007 (CGVS 11/04/2011 p.8-9). U werd op deze tegenstrijdigheid gewezen maar kon deze niet verhelderen. U verklaarde louter dat u zich niet meer precies herinnert wanneer de arrestatie plaatsvond. Deze vaststelling ondermijnt dan ook uw algehele geloofwaardigheid.

Wat de feiten na uw vertrek naar België betreft beweerde u dat er verscheidene convocaties op uw naam verschenen en dat jullie woning, in jullie afwezigheid, regelmatig werd gecontroleerd. Het laatste had uw moeder vernomen uit telefonisch contact met Ba. D. (...).

Aangezien eerder werd vastgesteld dat uw vluchtmotief onbetrouwbaar is, kan ook aan de gebeurtenissen die hieruit zouden zijn voortgevloeid geen geloof worden gehecht. Bijkomend werden de volgende vaststellingen gemaakt.

Wat de controle van uw woning betreft kon u, naar analogie met de eerdere vaststellingen, niet zeggen hoe Ba. D. (...) hiervan afwist. Deze vraag werd u vijfmaal gesteld, u ontweek ze viermaal om uiteindelijk te stellen dat u niet weet hoe zij dit wist (CGVS 11/04/2011 p.3).

Wat de convocaties betreft, die door u werden voorgelegd en die zijn uitgereikt op uw naam en die van uw broer Is. M. (...), werd vastgesteld dat u hun precieze aantal niet kent. U gaf aan dat u drie of vier convocaties had voorgelegd. Uit het administratief dossier blijkt dat u drie convocaties op uw naam en drie op naam van uw broer voorlegde. Daarnaast bleek u niet te weten wanneer u juist geconvoceerd werd. U beweerde dat u op de 7de gevlucht bent en u op de 10de reeds geconvoceerd werd, waaraan u echter toevoegde dat de convocatie op de 10de of 11de werd verstuurd en u niet weet welke datum (waarop u zou moeten verschijnen) erin stond. Wat de overige convocaties betreft kende u de data niet; u verklaarde dat zij in dezelfde maand werden verstuurd. Welke maand (maanden) dit is (zijn) weet u niet. U verklaarde in dit opzicht niet te weten in welke maand de laatste convocatie werd verstuurd (CGVS 11/04/2011 p.10). Nu, uit de voorgelegde convocaties blijkt dat u en uw broer voor het eerst op 09/06/2008 werden opgeroepen. Te weten twee dagen na de arrestatie van I. (...) en jullie vlucht. De laatste convocatie riep u daarbij op 27/06/2008 op. De vaststelling dat u van deze zaken niet op de hoogte bent, wijst opnieuw op uw gebrek aan belangstelling in uw vervolging en die van uw familieleden. Een dergelijke desinteresse is daarbij onverenigbaar met een gegronde vrees voor vervolging. Wat de convocaties betreft moet tot slot worden opgemerkt dat zij geen enkele verwijzing maken naar de reden waarom u wordt opgeroepen.

Tot slot werd vastgesteld dat uw reisweg niet weet te overtuigen. U beweerde dat uw moeder, uw broer Is. M. (...) en uzelf vanuit Sernovodsk met de wagen naar Plievo werden gebracht. Daar verbleven jullie drie weken. Vervolgens werden jullie met een wagen naar Brest gebracht. Hier verbleven jullie een week. Vanuit Brest werden jullie uiteindelijk met een personenwagen naar België gebracht (CGVS 30/03/2009 p.5-6; DVZ punt 34). Nu, er werd vooraleerst geconstateerd dat u niet kon zeggen welke steden of regio's u bent gepasseerd op uw weg van Plievo naar Brest. U verklaarde dat u de steden niet kent aangezien u nooit eerder gereisd heeft. Daar staat echter tegenover dat u de reisweg, zoals door u zelf werd bevestigd, zag en dus ook de Russische bewegwijzering. Soortgelijk kon u ook geen enkel land noemen dat u vanuit Brest op uw weg naar België was doorkruist.

U beweerde dat de smokkelaar u deze informatie niet gaf. Ook daar staat tegenover dat u, zoals u zelf aangaf, de grensovergangen zag. Verder kon u niet verklaren op welke wijze u de grens met de Europese Unie kon overschrijden. U verklaarde wat dit betreft louter dat de smokkelaar alles regelde; u weet niet of u legaal of illegaal reisde. U gaf aan dat er mogelijk documenten voor u werden opgemaakt om de grens mee te kunnen passeren, maar kon hier feitelijk niets over vertellen.

Ook deze laatste verklaringen zijn niet aannemelijk. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat er bij binnenkomst van de Europese Unie en meer bepaald de Schengenzone strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook onwaarschijnlijk dat u niet meer informatie kan geven over uw reis. Gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte zou hebben gebracht over de manier waarop de grens zou worden overgestoken. Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u niet weet hoe u de grenscontroles passeerde niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u op een andere manier, mogelijk met gebruik van een internationaal paspoort, naar België bent gereisd. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas komt hierdoor nog verder in het gedrang.

Er dient te worden gesteld dat uw bewering slechts Russisch te spreken (CGVS 11/04/2011 p.2) niet afdoende is om de hierboven genoemde vaststellingen te ontkrachten. Zo werd vastgesteld dat u pas bij aanvang van uw tweede gehoor op het Commissariaat-generaal hiervan melding maakte. Tijdens uw eerste gehoor op het Commissariaat-generaal alsook op de Dienst Vreemdelingenzaken, waar uw administratief verslag werd opgesteld en de vragenlijst van het Commissariaat-generaal werd ingevuld, maakte u hier geen melding van. Daarbij kwam uw talenkennis nochtans ter sprake (CGVS 30/03/2009 p.4-5). Tot slot blijkt uit de diploma's die u voorlegde dat u het Russisch voldoende beheerst. Gezien dit alles kan uw opmerking over uw beperkte kennis van de Russische taal dan ook niet in rekenschap worden gebracht.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan op basis van dit alles gesteld worden dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

De documenten die u aanbracht zijn niet bij machte deze beslissing te wijzigen. De voorgelegde convocaties en internetartikels werden hierboven al besproken. Uw intern paspoort, diploma's, studentenkaart, militaire kaart, het woonstbewijs van uw moeder en de door u voorgelegde enveloppe als bewijs van verzending bieden geen van alle informatie over de vervolging die u zou hebben gekend.

Het attest van Carda tot slot stelt louter dat u van 01/04/2009 tot 06/05/2009 in dit centrum verbleef. Het verstrekt geen informatie over uw gezondheid, die in rekenschap kan worden gebracht bij de beoordeling van uw verklaringen. Daarbij riep u gedurende uw verschillende gehoren geen gezondheidswaarn in."

1.4. De commissaris-generaal weigert aan verzoekers de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de rechtspleging

Verzoekers stellen dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen eveneens een beroep inhoudt tegen de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid, bedoeld de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de vreemdelingenwet. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoekende partij maakt evenmin duidelijk waarom dit *in casu* wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 8 augustus 2011 (zie p. 4) een schending aan van "het beginsel Van goed bestuur, de wetschennis betreffende de motivatie van de administratieve handelingen van 1991, de duidelijke beoordelingsfout en de geschillen van de volle rechtspraak van de Raad van de resulterend Geschillen van artikel 39/2 §1 van de wet van 15/12/1980 die het mogelijk maakt om een betwistbare beslissing van het Algemeen Commissariaat te herzien (sic)".

Verzoekers achten het aangaande "de bewijsvoering van CGRA" (zie het verzoekschrift, p. 4) nodig "te benadrukken dat een van de eisers geenszins werd ondervraagd in zoverre zijn psychische stand het volkomen onbekwaam maakt om zich uit te spreken (sic)" en dat de commissaris-generaal van mening was "dat hebben om slechts één keer te motiveren, het verwerpen van de vragen van de drie asielverzoeken (sic)".

Ze stellen (zie het verzoekschrift, p. 4) dat *“Zoals in alle recente beslissingen, solliciteert de Commissaris dat het nodig is om te benadrukken dat de situatie beter is geworden, dat men een verbetering van de algemene situatie in het land observeert, dat de vluchtelingen aan het land binnenkomen en dat de gebouwen beetje bij beetje weer op worden gebouwd (sic)”*.

Het verzoekschrift (zie p. 5) somt vervolgens acht argumenten op die in de bestreden beslissing worden aangehaald.

Betreffende de *“afwezigheid van documentair bewijs van de willekeurige arrestaties”* wijzen verzoekers er op dat de situatie in Tsjetsjenië verre van stabiel is en dat de mensenrechten er niet worden geëerbiedigd; ze verwijzen naar verslagen van OSAR, Amnesty International en UNHCR.

Verzoekers stellen (zie het verzoekschrift, p. 6) dat er bij de willekeurige arrestatie *“van een van de draden van K. M. (...), in verband met een aanslag tegen de krachten van de orde, het is meer was dan redelijk te geloven dat de familie een druk en een agressie heeft kunnen ondergaan en dat zij niet in staat is om documenten ten opzichte van de willekeurige arrestatie van twee ouder van de familie te overleggen (sic)”*.

Vervolgens wordt benadrukt dat de voorgelegde convocaties wel degelijk *“geloofwaardige en wezenlijke bewijzen”* zijn en dat de commissaris-generaal niet aantoonde dat het om een vervalsing gaat. Het feit dat deze documenten latere dagtekeningen hebben dan de arrestatie van de *“eerste van de draden van de familie”* (zie het verzoekschrift, p. 6) brengt volgens verzoekers de geloofwaardigheid niet in gevaar, aangezien *“Immers als zoals de familie het heeft uitgelegd de eerste jongen werd tegengehouden, dat men vervolgens heeft geprobeerd om zijn familie tegen te houden zonder erin te slagen, het zeer logisch is dat de vlucht van beide eisers verdenskingen op deze hebben laten wegen en dat de bijeenroepingen later aan de huiszoeking zijn (sic)”*.

Dat de convocaties geen reden vermelden, vormt volgens verzoekers geen correct argument. Ze voeren aan dat zelfs in democratische landen de convocaties nooit de exacte redenen vermelden, juist om het *“verrassingsgevolg”* te behouden.

Verzoekers laten gelden dat zeker in een land dat de mensenrechten schendt, de autoriteiten nooit een oproeping zullen opstellen die een overtreding van mensenrechten bevat in de zin van *“U wordt bijeengeroepen om, om niet klacht tegen de moord van uw zoon te dragen, vervolg aan een willekeurige arrestatie gefolterd te worden (sic)”*.

Verzoekers besluiten dan ook dat de voorgelegde documenten ernstige bewijzen vormen; dat de commissariaat-generaal deze niet als zodanig beschouwde, is volgens verzoekers een duidelijke beoordelingsfout en schendt *“het principe van het goede bestuur en de wet betreffende de motivatie van de administratieve handelingen (sic)”*.

Aangaande het *“Gebrek aan voorlichting van de kandidaten die wat het incident in het begin van de arrestatie van twee ouder van de familie betreft zijn gevlucht (sic)”* stelt het verzoekschrift (zie p. 7) dat verzoekers geen getuige waren van de aanslag, dat dergelijke zaken bovendien het voorwerp zijn van geheime verrichtingen en discrete procedures aangezien het de nationale veiligheid aangaat.

Ze verklaren dat ze van deze feiten weet kregen via een buurvrouw, waarna ze onmiddellijk het onderwerp werden van *“een gespieerde huiszoeking die zijn vlucht in België veroorzaakt (sic)”*.

Aangaande het *“Gebrek aan informatie over de manier waarop de buurvrouw van de familie die M. (...) van de arrestatie heeft voorkomen van de feiten op de hoogte werd gebracht (sic)”* (zie het verzoekschrift, p. 7) wordt gesteld dat *“dergelijk nieuw een familie radeloos maakt die reeds zwaar door een context van oorlog wordt beproeft en dat zij geen andere oplossing heeft dan om te lopen te proberen om de jonge mens te bevrijden zonder de tijd in beslag te nemen om een kopje thee te drinken om de actualiteit toe te lichten (sic)”*.

Bovendien benadrukken verzoekers dat *“de nacht die de arrestatie volgt, de familie beestachtig door een commando wordt aangevallen zodat zij de mindere gelegenheid niet heeft gehad om langduriger met de buurvrouw over de manier te discussiëren waarop zij het slechte nieuws zou geleerd hebben (sic)”*.

Aangaande het *“Gebrek aan informatie wat de naam van de andere jonge mensen betreft die tegelijk met Bilal worden tegengehouden (sic)”* (zie het verzoekschrift, p. 8) wordt aangevoerd dat het gaat *“om een massieve arrestatie, in verband met een aanslag die tegen hoogwaardigheidsbekleders van de*

regeling wordt gepleegd, bestaand. Het is dus zeer logisch om te geloven dat het merendeel van de jonge mannen die op directe nabijheid van het incident worden geplaatst, het onderwerp van een arrestatie en een inzet aan het geheim is geweest (sic)" en dat "Eens nog hebben de context van het incident en de directe vlucht van de familie in het buitenland hem niet toegelaten om de doden met de burens te huilen en om details in het algemeen te verkrijgen op het incident (sic)".

Aangaande "De familie blijft trouwens zonder nieuws van de twee jonge tegengehouden mensen en waarschijnlijk gevangenen aan het geheim (sic)" (zie het verzoekschrift, p. 8) wordt gesteld dat:

"Hebben het gebrek aan details op de arrestatie van I. (...) de eisers uitgelegd dat zij van nacht door een gewapend en verbergt commando werden aangevallen, de tweede en de derde eiser kunnen hebben zich ontluchten terwijl de mama vertelt dat het geweld van de aanval een verschrikkelijk crisis van astma heeft veroorzaakt en zijn problemen van bloeddrukverhoging geveertenvoudig.

Zij legt uit dat zij van de scène in een echte mist getuige is geweest, aan knieën, angst aangejaagd en blijft zonder conscience gedurende lange uren geëindigd.

De twee andere eisers zijn niet direct van de scène getuige geweest die onderstrepen, voorbijgaan zich in vol midden van de nacht, terwijl de hoofdpersonen in plotselinge schok worden gewekt.

Eens nog, ziet men niet zouden welke aanvullende details de slachtoffers van een zo heftige agressie kunnen vertellen.

Zij zijn niet van een film getuige geweest maar een vreselijk verschrikkelijke gebeurtenis geleefd. Eens nog, weet men niet welke details de vluchtelingen hadden kunnen geven om de commissaris wat de geloofwaardigheid van hun verhaal betreft gerust te stellen.

Het trauma dat erover volgt is trouwens het onderwerp van een psychiatrische behandeling voor het geheel van de familie, stuk waarvan nog eens de Commissaris schijnt geen rekening te willen houden (sic)".

Aangaande "De bijeenroepingen die voor de drie gevluchte kandidaten worden geproduceerd, zijn later aan de arrestatie van I. (...) en B. D. (...) en vermelden niet de motivatie van de methode (sic)" (zie het verzoekschrift, p. 8) wordt vermeld dat (zie het verzoekschrift, p. 9):

"Als men de logica van het verhaal volgt dat door de eisers wordt verteld, stelt men vast dat een aanslag op 6 juni 2008 plaatsvindt en dat de krachten van de orde onmiddellijk een van de jongens van de familie tegenhouden.

In de nacht landt een commando aan de woonplaats familie wat uit de logica van het onderzoek, tot om het even welke landen leidt. Immers heeft een arrestatie de verificatie van de identiteit van de gevangene tot gevolg, het is logisch dat vervolgens, men zijn huis uitgraaft en dat men de verwanten ondervraagt.

De krachten van orde proberen om beide broers van de eerste persoon tegen te houden tegengehouden wat volkomen met de schade politiebehandelingen overeenstemt die door de humanitaire verenigingen zoals Human Right Watch worden aangegeven, FIDH, Amnesty Internationaal neergezet aan de hand van dit beroep.

Echter beide mannen niet meegebracht zijn, zij slagen erin om te vluchten, het is dus zeer logisch dat na het bezoek van de woonplaats, de veiligheidskrachten de vluchtelingen hebben kunnen identificeren en geprobeerd om ze bijeen te roepen. Men zal tevergeefs zoeken in wat de posterioriteit van de bijeenroepingen probleem aan de Algemene Commissaris vormt.

Op dezelfde wijze, verwijt men de eisers om bijeenroepingen te produceren die niet in de context worden gemotiveerd, die men, van aanslag en terrorisme heeft beschreven.

Heeft de Commissaris reeds een bijeenroeping ontmoet die zou solliciteren:

"Geachte Heer, denken wij dat u een terrorist of wij zouden willen in alle gevallen bent, u te beschouwen als zodanig omdat onze hoofden verantwoordelijken aan deze aanslag willen. Wij zouden dus van houden hoewel u u klein aan ons kantoor kunt komen laten weinig folteren. Bedankt"? (sic)"

In het deel "De familie beschrijft niet haar traject uitvoerig naar België" (zie het verzoekschrift, p. 9) geven verzoekers toe dat ze naar België zijn gekomen in bezit van een paspoort, voorzien van een Schengenvisum.

Ze leggen uit dat (zie het verzoekschrift, p. 9) "Men moet echter rekening houden met het feit dat eiser in België in een volkomen slechte gezondheidstoestand is aangekomen en dat hij niet werd ingelicht over zijn recht om een gratis advocaat te raadplegen, zodat hij niet van nuttige adviezen heeft genoten om zijn asielverzoek juist in te dienen (sic)" en dat "Zoals het merendeel van zijn landgenoten, heeft de familie verschrikkelijke gebeurtenissen in zijn geboorteland geleefd en om vreselijk de autoriteiten leren wantrouwen.

Hij werd gefolterd en verplicht om in de urgentie al degenen te verlaten die het om naar een land graag willen terug te keren dat hij niet kent (sic)".

Ze voegen er aan toe dat *“Als alle Tchetcheens, heeft de familie zeer dom naar zijn landgenoten geluisterd die vertellen dat een paspoort het verkrijgen van het statuut van vluchteling en de directe verwijzing in Rusland verbiedt.*

Als het voor de vluchteling nodig is om vertrouwen in de autoriteiten te hebben waar aan hij het asiel vraagt, begrijpt men zonder probleem dat in het geval dat ons de familie beschikt over verzachtende omstandigheden bezet.

Het principe van het goede bestuur wilde echter dat ondervragend met de situatie van de eiser rekening houdt, door het feit dat hij zich alleen en zonder advies en dientengevolge voordeden dat hij klaarblijkelijk geen informatie had ontvangen over het probleem van een eveneens domme weglating en het des te meer daar dit probleem zich in alle Tsjetsjeense dossiers voordoet (sic)”.

Aangaande het verwijt (zie het verzoekschrift, p. 10) dat de familie *“niet de redenen te kunnen uiteenzetten waarvoor de familie de Russische taal beheerst”,* laten verzoekers gelden dat het merendeel van de Tsjetsjenen beide talen beheerst, maar de taal van de indringer niet willen spreken. Bovendien benadrukken zij dat *“een van de eisers bovendien in het totale onvermogen is om zich in Rus door een psychische achterstand uit te spreken (sic)”.*

Verzoekers leggen de commissaris-generaal ook ten laste de neergelegde stukken, met name geneeskundige attesten, stukken die hun identiteit bewijzen en de convocaties, zonder enige verklaring te verwerpen wat volgens hen een schending inhoudt van *“het principe van het goede bestuur”* en een duidelijke beoordelingsfout betekent.

Wat betreft het ontbreken van psychiatrische behandeling, verklaren verzoekers (zie het verzoekschrift, p. 10) dat *“De eisers worden in een centrum voor vluchtelingen sinds lange jaren gehuisvest, zij werden vervolgens in een structuur van opvang verplaatst.*

De veranderingen die plaatsvinden doen zich zonder het akkoord van de kandidaten die, in soms zeer verre plaatsen enen van de anderen, aan het zeer verschillende sociaal beleid zijn gevlucht.

Het heeft tot gevolg dat het soms lange weken na de verandering duurt om de therapieën op te stellen die met bepaalde patiënten in het vorige centrum werkten.

Voorst hebben de nieuwe structuren van ontvangst, over het algemeen behoefte aan verschillende maanden om een sociaal geneeskundig netwerk te vinden, zodat de therapieën regelmatig gedurende verschillende weken worden onderbroken.

Uiteindelijk is het nodig om te benadrukken dat de slachtoffers soms behoefte hebben om een pauze te doen, in hun therapie wegens persoonlijke redenen.

Het heeft tot gevolg dat zo'n pauze het mogelijk maakt om geen enkele conclusie in ongenade van de eisers te trekken die voorts een verzoek van regelen van verblijf wegens medische redenen hebben ingediend (sic)”.

Ze stellen verder (zie het verzoekschrift, p. 11) *“Samen met verzoeker kan men zich afvragen welk document iemand zou kunnen bekomen vanwege een overheid van om het even welk land die een klacht weigert te acteren.*

Het principe van het goede bestuur impliceert dat men met de materiële mogelijkheden rekening houdt om een bewijs in een nauwkeurig plaatselijke context te verkrijgen en de individuele voorwaarden voor leven en de persoonlijke capaciteiten van de vluchteling om zich een bewijs van zijn verhaal te verschaffen.

Maar een slachtoffer van slechte behandelingen leeft meestal in de ontzetting om zijn situatie te verergeren als zij zich over haar kantoor, zelfs in een rechtsstaat beklagt (sic)”.

Verzoekers benadrukken dat *“de Algemene Commissaris zijn eigen verslag aanvoert om te benadrukken dat als de situatie in het land bijna stabiel is, dat de personen niet betreft die actief zijn op het gebied van de mensenrechten, van de pers zijn of die worden vermoed tot opstandige groepen te behoren wat juist het geval van de eiser is (sic)”.*

Verzoekers laten gelden dat *“Voor de rest, heeft de eiser een andere oplossing om zijn verklaringen te bewijzen slechts om een verhaal te presenteren coherent wat goed het geval in het onderhavige geval is.*

De coherentie en de geloofwaardigheid van haar relaas wordt niet in vraag gesteld; evenmin worden de stukken die zij neerlegt betwist. Zij worden niettemin eenvoudigweg zonder enige motivering uit de debatten geweerd (sic)”.

Verzoekers stellen verder dat *“Niettemin blijft het CGVS zwijgzaam over de Russische context, over de lokale problemen in het algemeen, zodat bezwaarlijk kan worden betwist dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is op individueel of algemeen vlak; het betreft hier een stereotype beslissing die artikel 2 van de wet van 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (sic)”*.

Ze voeren aan dat *“Voor het overschot, houdt de Commissaris geen rekening houden met het feit dat overtuigend tot een riskante groep aan Tsjetsjenië behoort: die van de personen verdacht om tot een groep opstandelingen te behoren en degenen die wordt tegengehouden door de krachten van de orde erin zijn geslaagd om een bewaker om te kopen om de foltering en de slechte behandelingen te vluchten (sic)”*.

Verzoekers besluiten dat *“uit voorgaande uiteenzetting blijkt ontegensprekelijk dat het dossier van verzoekster niet onderzocht werd met de nodige nauwkeurigheid zodat de bestreden beslissing hervormd moet worden en dat aan verzoekers het asielrecht worden toegekend, minstens de subsidiaire bescherming (sic)”*.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming, benadrukken verzoekers (zie het verzoekschrift, p. 12) dat *“ze tot verschillende riskante roepen behoren:*

- a) De families van personen beschuldigd om te hebben tegen de stand voorbereiden of om een terroristische handeling begaan te hebben.*
- b) De ongetrouwde vrouwen en eigenaars die radicale Islamisme niet borg staan voor zal men benadrukken dat alle humanitaire verenigingen een islamiste en nationalistisch radicalisme in Tsjetsjenië en een toenemende verslechtering van de rechten van de vrouwen betreuren.*

De artikelen die aan de hand van dit beroep worden afgegeven, solliciteren dat President Khadyrov de polygamie, het huwelijk van jonge nog minder belangrijke meisjes, de verplichting voor hen ophemelt om zich volledig in publiek te bedekken, het verbod van telefoon in straat, desnoods van de groepen particuliere militie die ze kunnen bestraffen in volle straat. Het heeft tot gevolg dat vrouwen worden verplicht om te trouwen en onder het juk van mannen weinig open van geest leven (sic)”.

Het verzoekschrift stelt dienaangaande dat (zie p. 11) *“Het is dus zeer duidelijk dat de eisende partij die 4 jongens na de dood van haar huisband heeft aanvaard, die alleen van lange jaren geleefd en zowel in Rusland heeft gewend als in Europa dat als een onafhankelijke vrouw moet geleefd worden, zal ermee instemmen niet om zich aan het volledige zeil, aan het verbod te onderwerpen om in straat te telefoneren die zij denkt praktijken van een andere leeftijd te zijn (sic)”*.

Het verzoekschrift besluit met *“Behoort het heeft tot gevolg dat deze dientengevolge tot een riskante groep en dat zijn kinderen zeker dreigen om te hebben om de gevolgen van haar moedergedrag te ondergaan dat indecent ten aanzien van de nieuwe nationale orde is (sic)”*.

Verzoekers vragen dan ook (zie het verzoekschrift, p. 11) de bestreden beslissingen te hervormen, van hen de hoedanigheid van vluchteling te erkennen; in ondergeschikte orde hen de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen; in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissingen teniet te doen.

3.2. De Raad merkt vooreerst op dat aangezien verzoekster K. M. (...) en verzoeker Is. M. (...) zich in het verzoekschrift louter baseren op het asielrelaas van verzoeker Id. M. (...), de Raad enkel ingaat op het relaas van deze laatste.

3.3. De Raad stelt verder vast dat de inhoud van het verzoekschrift quasi onverstaaanbaar is, gelet op de talrijke vocabulaire en grammaticale fouten.

De Raad gaat bijgevolg enkel in op die delen van het verzoekschrift die enigszins verstaanbare argumenten aanvoeren.

De Raad merkt op dat de in het verzoekschrift aangevoerde schendingen van *“het beginsel van goed bestuur”* en van artikel 39/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) beiden als middel onontvankelijk zijn.

De omschrijving *“beginsel van goed bestuur”* of *“principe van goed bestuur”* is te vaag om als onontvankelijk te worden aangenomen; er wordt inderdaad niet aangegeven welk beginsel van behoorlijk bestuur verzoekers specifiek geschonden achten en om welke reden.

Ook wordt nagelaten uiteen te zetten op welke wijze artikel 39/2, §1 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn.

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers een voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partijen deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden.

De Raad benadrukt dat de introeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoekers uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoekers de motivering van de bestreden beslissing betwisten en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De materiële motiveringsplicht, i.e. de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.4. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

3.5. Wat betreft de stelling in het verzoekschrift dat er door de commissaris-generaal slechts één motivering werd gegeven voor beslissingen van de drie verzoekers, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op goede gronden kon besluiten tot de ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoekster K. M. (...) en van verzoeker Is. M. (...), gezien deze geen andere motieven inriepen dan deze waarop respectievelijk haar zoon, zijn oudere broer Id. M. (...), zich beriep.

De bestreden beslissing van verzoekster K.M. (...) en van verzoeker Is. M. (...) is dan ook afdoende gemotiveerd door te verwijzen naar de beslissing genomen ten aanzien van respectievelijk haar zoon,

zijn broer, en die steun vindt in het administratieve dossier (RvS, nr. 144.038 van 2 mei 2005; RvS, nr. 104.134 van 28 februari 2002).

Verzoekers laten gelden dat (zie het verzoekschrift, p. 6) de convocaties wél geloofwaardige en wezenlijke bewijzen uitmaken; ze verwijzen hiervoor naar verslagen van OSAR, Amnesty International en UNHCR.

De Raad wijst er dienaangaande op dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekers in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Waar verzoekers aanvoeren (zie het verzoekschrift, p. 6-7) dat de commissaris-generaal niet aantoont dat de door hen bijgebrachte stukken vervalste documenten zijn, herinnert de Raad er aan dat documenten die worden ingediend ter ondersteuning van een asielrelaas, slechts in aanmerking kunnen worden genomen voor zover deze een coherent, plausibel en waarachtig relaas ondersteunen.

In casu konden verzoekers niet aangeven hoeveel convocaties aan hen betekend werden, noch bleken ze te weten wanneer ze geconvoceerd werden; deze vaststellingen ondermijnen dan ook de geloofwaardigheid van verzoekers' verklaringen én de authenticiteit van de stukken.

De uitleg in het verzoekschrift (zie p. 6,9) dat het niet onaannemelijk is dat de autoriteiten verzoekers hebben geconvoceerd ná de huiszoeking, gaat voorbij aan de kern van de motivering betreffende de voorgelegde convocaties; in de bestreden beslissingen wordt nergens gesteld dat de bewijswaarde van de convocaties ondergraven wordt door de vaststelling dat deze dateren van na de inval in het huis.

De stelling van verzoekers dat convocaties nooit de reden van oproeping vermelden -dit is volgens verzoekers ook in de meeste democratische landen en omwille het verrassingseffect het geval (zie het verzoekschrift, p. 6,9)-, heeft volgens de Raad slechts de waarde van een blote bewering. Enkel het bijbrengen van convocaties toont niet aan dat verzoekers daadwerkelijk vervolgd worden; een stuk dient om bewijskracht te verlenen, te worden ondersteund door geloofwaardige, coherente en plausible verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Met betrekking tot het in de bestreden beslissing vastgestelde gebrek aan kennis in verband met de aanslag, de manier waarop de buurvrouw van de feiten op de hoogte was, de andere jongens die na deze aanslag werden opgepakt en het verdere lot van I. (...) en B. D. (...), beperken verzoekers zich tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en tot het uiten van blote beweringen over de vertrouwelijkheid omtrent de aanslag en de fysieke en psychische ongemakken die de huiszoeking veroorzaakte.

De vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande gebrekkige kennis en interesse in hoofdte van verzoekers, blijft dan ook staande.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij geregeld pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van zijn persoonlijke problemen in zijn land van herkomst. De nalatige handelingen van verzoekers wijzen op een gebrek aan belangstelling daaromtrent en keren zich tegen de ernst van hun voorgehouden vrees.

Dat verzoekers in hun verzoekschrift toegeven dat ze, in strijd met hun verklaringen afgelegd bij hun verhoor op het Commissariaat-generaal, op hun reis naar België wel degelijk in bezit waren van een internationaal paspoort met visum, bevestigt de bedrieglijkheid van eerdere verklaringen en bevestigt de juistheid van het oordeel van de commissaris-generaal dat verzoekers ongeloofwaardige verklaringen hebben afgelegd omtrent hun vluchtreis.

De uitleg van verzoekers dat ze in slechte gezondheidstoestand waren, dat ze niet werden ingelicht over de kosteloze bijstand van een advocaat, dat hun vertrouwen in de autoriteiten door de hen overkomen gebeurtenissen in hun land een deuk had gekregen en dat ze -slechte- raad hadden opgevolgd, is geen dienstig verweer.

Op een asielzoeker rust inderdaad de verplichting om van bij aanvang van de asielprocedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van juiste en waarheidsgetrouwe informatie waarbij het in eerste instantie aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag.

Daarenboven is aan het feit dat iemand zich wendt tot de autoriteiten van een bepaald land teneinde er diens status van vluchteling te laten erkennen, inherent het vertrouwen in de autoriteiten waaraan men de bescherming vraagt, verbonden.

Op basis van het feit dat verzoekers, een moeder vergezeld van haar twee volwassen zonen M. Id. en M. Is., respectievelijk ontkenden in haar verklaring van 10 juli 2008 (zie nr. 18) en bij haar verhoren op 30 maart en 11 april 2011 op Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 30 maart 2011, p. 6; het verhoorverslag van 11 april 2011, p. 6), in zijn verklaring (M. Id.) van 16 juli 2009 (zie nr. 18, 19 en 34) en bij zijn verhoor op 30 maart 2011 op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorblad, p. 6), en bij zijn verhoor (M. Is.) op het Commissariaat-generaal (zie het verhoorverslag van 30 maart 2011, p. 2), bij hun vluchtreis in bezit te zijn van een internationaal paspoort voorzien van een Schengenvisum, kon de commissaris-generaal terecht besluiten tot de ongeloofwaardigheid van hun verklaringen.

Ook het feit dat verzoekers ook in graad van beroep, hun reispassen niet hebben voorgelegd, versterkt het vermoeden dat -zoals in de bestreden beslissingen reeds terecht werd gesteld- dat verzoekers de hierin vervatte informatie nog steeds trachtten achter te houden, wat zich ook tegen hen keert.

Verzoekers voeren ook aan dat ze in het Rijk reeds meerdere malen verplaatst werden naar een ander opvangcentrum of plaats van huisvesting, waardoor de "therapie" vaak onderbroken en heropgestart moest worden. Dit is geen verklaring voor het ontbreken van een psychologisch attest opgesteld na de opname van verzoekster bij Carda -van 1 april tot 6 mei 2009- dat de verklaringen van verzoekster zou kunnen bevestigen.

Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat de psychische toestand van verzoekster haar ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen, zodat de vastgestelde vaagheden, tegenstrijdigheden en hiaten onverkort overeind blijven en mede de geloofwaardigheid van het relaas ondermijnen.

Waar verzoekers poneren dat hun relaas coherent en geloofwaardig is, dat dit niet in vraag wordt gesteld, dat de stukken die ze bijbrachten niet worden betwist en dat de bestreden beslissing zwijgzaam blijft over de Russische context en de "lokale problemen in het algemeen", doen ze de waarheid geweld aan.

Inderdaad stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen uitvoerig de tegenstrijdigheden en vaagheden beschrijven; de Raad komt eveneens tot de bevinding dat de neergelegde stukken wel degelijk in overweging werden genomen en dat de commissaris-generaal eveneens rekening heeft gehouden met de heersende toestand in het land van herkomst van verzoekers.

Voor het overige blijken verzoekers zich te beperken tot het uiten van blote beweringen, het herhalen van hun verklaringen en het louter tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dit verweer is niet dienstig om de motivering in de bestreden beslissingen te weerleggen.

3.6. Gelet op bovenstaande vaststellingen, kan aan het asielaanvraag van verzoekers geen geloof worden gehecht; bij een ongeloofwaardig relaas is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

Aangezien geen geloof wordt gehecht aan het asielaanvraag van verzoekers, kan dit relaas ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a. en b. van de voormelde wet.

Dat verklaringen van verzoekers dat ze als behorend tot "verschillende riskante groepen", zijnde families van personen beschuldigd van terrorisme, worden gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, van de hand gewezen.

Ook de uitleg in het verzoekschrift (zie p. 12) dat "Het is dus zeer duidelijk dat de eisende partij die 4 jongens na de dood van haar huisband heeft aanvaard, die alleen van lange jaren geleefd en zowel in Rusland heeft gewend als in Europa dat als een onafhankelijke vrouw moet geleefd worden, zal ermee instemmen niet om zich aan het volledige zeil, aan het verbod te onderwerpen om in straat te telefoneren die zij denkt praktijken van een andere leeftijd te zijn (sic)" en "Behoort het heeft tot gevolg dat deze dientengevolge tot een riskante groep en dat zijn kinderen zeker dreigen om te hebben om de gevolgen van haar moedergedrag te ondergaan dat indecent ten aanzien van de nieuwe nationale orde is (sic)", kan volgens de Raad helemaal niet volstaan om aannemelijk te maken dat verzoekers behoren tot de "riskante groep" van "ongetrouwde vrouwen en eigenaars die radicale Islamisme niet borg staan voor zal men benadrukken dat alle humanitaire verenigingen een islamiste en nationalistisch radicalisme in Tsjestenië en een toenemende verslechtering van de rechten van de vrouwen betreuren (sic)".

Uit de informatie vervat in het administratief dossier -en die de Raad laat prevaleren op de "documentatie betreffende de situatie in Tchétchénie", respectievelijk van 25 november 2009, van 11 augustus 2009, van september 2009, de fotokopieën van een deel van "appel global 2011 du HCR - actualisation" en de internetartikels, die aan het verzoekschrift werd gevoegd- blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bepaald in artikel 48/4, §2, c. van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

3.7. Gelet op wat voorafgaat, is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing op een correcte wijze genomen en gemotiveerd is. Naast een uiteenzetting van de asielmotieven door verzoekers zelf aangevoerd tijdens hun verhoren op het Commissariaat-generaal, bevatten de bestreden beslissingen gedetailleerde overwegingen die een afdoende motivering uitmaken.

Wat betreft de door verzoekers aangevoerde "*duidelijke beoordelingsfout*", kan in acht genomen wat voorafgaat, besloten worden dat de bestreden beslissingen op een correcte wijze zijn genomen en gemotiveerd.

De Raad schaaft zich dan ook achter de weigeringbeslissingen van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus; er is door de commissaris-generaal geen "*duidelijke beoordelingsfout*" begaan.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari 2012 door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M. BONTE